

Wśród Nas

TYGODNIK PARAFII

pw. PRZEMIENIENIA PAŃSKIEGO W POLANIE
ROK XIX 2011 NR 12 (612)

20 marca 2011
II NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU
rok A

Czytania z niedzieli
- Rdz 12,1-4a,
- Ps 33,4-5.18-20 i 22,
- 2 Tm 1,8b-10,
- Mt 17,7,
- Mt 17,1-9.

W dzisiejszym wydaniu:

- Program rekolekcji wielkopostnych
- Wskazania w sprawie udzielania sakramentów

POŚCIĆ

*Czy umiesz wybrać to, co trudne, a nie łatwe,
ciężkie, a nie lekkie?*

*Czy umiesz rano wyskoczyć z łóżka, zamiast się
wylegiwać?*

Czy zjesz zupę grzybową, chociaż jej nie lubisz?

Czy odmawiasz pacierz, chociaż ci się nie chce?

Pościć - to wyrzekać się czegoś.

*Post - to nieraz ciężkie zadanie, którego trzeba się
podjąć.*

ks. Jan Twardowski

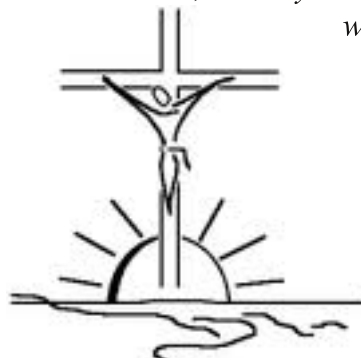
Post pomaga w czynieniu z siebie całkowitego daru dla Boga. Post jest wysiłkiem podjętym ze względu na wiarę. Wysiłkiem samoograniczenia, ale też wysiłkiem pokazania innym, kim się jest naprawdę. „Ojciec twój, który widzi w ukryciu, odda tobie” - przypomina Jezus. Przypomina i pyta czy pamiętam o tym iż od ponad tygodnia trwam w Wielkim Poście? Czy robię coś dla siebie w tym czasie? Niekoniecznie coś łatwego, prostego, oczywistego, ale czy stać mnie na wysiłek, na pracę nad sobą, czy stać mnie na zatrzymanie się

i spojrzenie w głąb serca?

Co znajdzie Jezus na dnie Twego serca, gdy przyjdzie? Pragnienie posiadania nowego samochodu, pragnienie nowego domu, zdolnych dzieci... Oby znalazł Jego imię!

I nie myśl, że jest łatwo, „każda rzecz wielka musi kosztować i musi być trudna. Tylko rzeczy małe i liche są łatwe!” (kard. Stefan Wyszyński). Gdy Ci nie wychodzi, gdy znów popełniasz ten sam błąd, grzech, gdy znów upadłeś i masz wszystkiego dość - cierpliwie powstań, podnieś się od razu, weź swój krzyż i idź. Wybieraj to co najcenniejsze!

„W krzyżu cierpienie, w krzyżu zbawienie, w krzyżu miłości nauka, kto krzyż odgadnie, ten nie upadnie w boleści sercu zadanej”

„Panie, niech nas ogarnie Twoja łaska według nadziei, którą pokładamy w Tobie.” (Ps 33,22)

Plan Rekolekcji wielkopostnych w naszej Parafii 25.03. – 27.03.2011 r.

Piątek – 25.03.2011

- Godz. 8:10 – Spotkanie wprowadzające w Szkole
Godz. 8:30 – Spotkanie dla klas 1 – 5 z Rekolekcjonistą
Spotkania z wychowawcami klasy 6. 1 i 3 gimnazjum.
Godz. 9:30 – Spotkanie dla klas: 6. 1 i 3 gimnazjum z Rekolekcjonistą
Spotkania z wychowawcami klasy 1 – 5.
Godz. 10:15 – Przerwa i przejście do Kościoła.
Godz. 11:15 – Droga Krzyżowa w Kościele dla dzieci i młodzieży gimnazjalnej.
Godz. 12:00 – Msza św., z nauką rekolekcyjną dla dzieci i młodzieży gimnazjalnej.
- Godz. 17:00 – Msza św., dla ogółu wiernych.
Godz. 18:00 – Droga Krzyżowa dla ogółu wiernych.

Sobota – 26.03.2011

- Godz. 9:00 – Przygotowanie liturgiczne w Kościele dla dzieci i młodzieży gimnazjalnej.
Godz. 9:30 – Liturgia Słowa, Nabożeństwo Pokutne, Spowiedź, modlitwa,
Godz. 10:00 – Spotkanie rekolekcyjne dla dzieci klas 1 – 2 w domu młodzieżowym.
Godz. 10:30 – Msza św., dla dzieci i młodzieży gimnazjalnej.
- Godz. 17:00 – Nabożeństwo Pokutne, Spowiedź i Msza św., dla ogółu wiernych.

Niedziela – 27.03.2011

- Godz. 8:00 – Msza św., dla wiernych z nauką rekolekcyjną na zakończenie rekolekcji.
Godz. 11:00 – Msza św., dla dzieci, młodzieży i wiernych na zakończenie rekolekcji.
- Godz. 17:00 – Gorzkie Żale z kazaniem pasyjnym.

Tylko Jezus jest prawdziwym Mistrzem. Wzywa was, abyście wybierali dobro, żyli w sprawiedliwości, stawali się narzędziem miłości i pokoju. Jego wezwanie zawsze wymagało wyboru między dobrem a złem, między światłem a ciemnością, pomiędzy życiem a śmiercią.

Jan Paweł II

Wskazania w sprawie udzielania sakramentów

Sakramenty są zasadniczymi elementami życia chrześcijańskiego - znakami oraz środkami wyrażania i umacniania wiary, sprawowania kultu, a także uświęcania człowieka. Właściwe ich udzielanie i przyjmowanie ma wielkie znaczenie dla życia chrześcijańskiego. Widzę naglącą potrzebę wyjaśnienia i przybliżenia dwóch kwestii, które często bywają źródłem nieporozumień między wiernymi i duszpasterzami. Pierwsza z nich to przygotowanie do sakramentów, a druga to pojmowanie wspólnoty parafialnej jako podstawowej jednostki, w której i na terenie, której udziela się sakramentów.

1. Sakramenty są dla ludzi przygotowanych do ich przyjęcia, a przede wszystkim wykazujących stosowną do swego wieku i stanu wiarę (kan. 843).

Kan. 843 -

§ 1. Święci szafarze nie mogą odmówić sakramentów tym, którzy właściwie o nie proszą, są odpowiednio przygotowani i prawo nie wzbrania im ich przyjmowania.

§ 2. Duszpasterze oraz inni wierni, w ramach własnej funkcji kościelnej, mają obowiązek troszczyć się, aby ci, którzy proszą o sakramenty, byli do ich przyjęcia przygotowani przez odpowiednią ewangelizację i katechezę, z uwzględnieniem norm wydanych przez kompetentną władzę.

Przyjęcie sakramentów bez odpowiedniej wiary niesie ze sobą niebezpieczeństwo magicznego ich pojmowania i takiego też korzystania z nich. Dodatkowo dochodzi niebezpieczeństwo traktowania duszpasterza nie jako ojca wspólnoty parafialnej, reprezentującego Chrystusa i Kościół, ale jako urzędnika świadczącego określone usługi (por. Kongregacja ds. Duchowieństwa, instrukcja Kapłan, pasterz i przewodnik wspólnoty parafialnej, nr 22).

2. Nie można udzielać sakramentów osobom, które dobrowolnie i świadomie, a przy tym często w sposób publiczny, odrzucają nauczanie Ewangelii i Kościoła w podstawowych zagadnieniach moralnych lub nie akceptują wspólnoty Kościoła, mającej także wymiar hierarchiczny (zob. kan. 750nn.).

Kan. 750 - Wiarą boską i katolicką należy wierzyć w to wszystko co jest zawarte w słowie Bożym, pisanym lub przekazanym, a więc w jednym depozycie wiary powierzonym Kościołowi i co równocześnie jako przez Boga objawione podaje do wierzenia Nauczycielski Urząd Kościoła, czy to w uroczystym orzeczeniu, czy też w zwyczajnym i powszechnym nauczaniu; co mianowicie ujawnia się we wspólnym uznaniu wiernych pod kierownictwem świętego Urzędu Nauczycielskiego. Wszyscy więc obowiązani są unikać doktryn temu przeciwnych.

3. W przypadkach, kiedy z prośbą o udzielenie sakramentu przychodzą osoby, które nie spełniają i nie akceptują nauczania Kościoła, należy je wezwać do rewizji swoich przekonań, oferując wszelką pomoc w zrozumieniu i doprowadzeniu do uznania nauki Kościoła. **Jeśli nie ma otwartości na tę pomoc, trzeba takim osobom uświadomić, że to nie Kościół odmawia im sakramentów, lecz oni nie spełniają koniecznych warunków do ich godnego i właściwego przyjęcia.**

4. Ze szczególnymi przypadkami, na które trzeba zwrócić uwagę, ma się do czynienia wtedy, gdy rodzice proszący o sakrament chrztu dla swego dziecka jednocześnie nie akceptują nauczania Kościoła co do zasad wiary, moralności i chrześcijańskiego charakteru małżeństwa. Gdy rodzice, nie mając przeszkód do zawarcia sakramentalnego małżeństwa, nie czynią tego, pozostając z własnej woli w wolnym związku, trzeba wziąć pod uwagę możliwość odłożenia chrztu ich dziecka (zob. kan. 868 § 1, 2°).

Jeśli w takich przypadkach rodzice naturalni odwołują się do roli **rodziców chrzestnych** – argumentując, że to oni wezmą odpowiedzialność za katolickie wychowanie ich dziecka – wówczas istnieje możliwość dopuszczenia do chrztu pod określonymi warunkami. Duszpasterz winien więc roztropnie ocenić, czy są spełnione następujące warunki: 1) wyraźne i życzliwe przyzwolenie rodziców naturalnych na religijne wychowanie ich dziecka, 2) bliskość zamieszkania, realny wpływ i gwarancja swobody działania dana w tej dziedzinie

chrzestnym, 3) prawdopodobieństwo podjęcia prawdziwej troski ze strony chrzestnych, odznaczających się wysokimi przymiotami moralnymi i żywą wiarą.

Podobne warunki musiałyby być spełnione, gdyby odpowiedzialność za katolickie wychowanie dziecka chciała podjąć jego babcia lub dziadek.

Powyższe sytuacje należy jednak traktować jako wyjątkowe, ponieważ w praktyce wpływ takich osób na wychowanie bywa bardzo ograniczony. W razie wątpliwości co do oceny sytuacji należy odnieść się do Kurii.

5. Do funkcji chrzestnych mogą być dopuszczone osoby, które przyjęły sakrament bierzmowania i są – jak wskazuje Katechizm Kościoła Katolickiego – „głęboko wierzące, a także zdolne i gotowe służyć pomocą nowo ochrzczoneму na drodze życia chrześcijańskiego” (nr 1255). Nie jest to funkcja świecka, ale religijna. Rodzice dziecka winni, więc do niej prezentować osoby, które spełniają wymogi religijno-moralne. Nie wystarczy tylko to, że należą do rodziny lub są przyjaciółmi.

6. Trzeba zwrócić uwagę na coraz częściej występujący fakt, że młodzi ludzie rozpoczynają wspólne życie na sposób małżeński (niekiedy za przyzwoleniem rodziców), świadomie i dobrowolnie odkładając zawarcie sakramentalnego związku, z różnych drugorzędnych powodów, na „dogodny” dla siebie termin, niekiedy bardzo odległy. Takim osobom należy uświadomić, że tego rodzaju postawą de facto negują katolicką naukę o przygotowaniu do małżeństwa i o czystości przedmałżeńskiej, a żyjąc notorycznie w tym stanie, same w jakiejś mierze wykluczają siebie ze społeczności kościelnej i pozbawiają się prawa do korzystania z sakramentów.

7. Gdy takie osoby wyrażą wolę zawarcia małżeństwa i ochrzczenia dzieci, winny w jakiś sposób okazać skruchę i uznać za błędny swój dotychczasowy sposób postępowania, w środowisku, w którym było znane ich życie niezgodne z nauką Kościoła. Nie chodzi w tym tylko o formalność, ale o rzeczywiste znaki, które objawiają się w ich postępowaniu i zostaną dostrzeżone przez wspólnotę kościelną. Jeśli to nastąpi, należy przyjąć te osoby z radością do pełnego uczestnictwa w życiu wspólnoty. Nie należy natomiast stosować form restrykcyjnych jak np. cichy ślub czy ślub bez mszy świętej, chyba że tego domagają się jakieś szczególnie okoliczności. Trzeba raczej przygotować nupturientów i wspólnotę do tego, by zaczęli patrzeć inaczej na dotychczasowy sposób swego życia i w dojrzały sposób przyjęli właściwe rozwiązanie.

Należy też unikać stosowania presji czy przymusu zmierzającego do formalnego załatwienia sprawy, czyli zawarcia małżeństwa bez przekonania i wewnętrznej wolnej zgody. Tym bardziej, że takie naciski mogą mieć wpływ na ważność sakramentu małżeństwa. Duszpasterz winien mocno podkreślać potrzebę zmiany mentalności takich osób i ewentualnie podjąć stosowne kroki w celu przygotowania ich do właściwego i świadomego podejścia do sakramentu małżeństwa.

8. W związku z rozpoczęciem przygotowania do I Komunii świętej, często okazuje się, że dziecko nie jest ochrzczone. Dziecko i cała jego rodzina powinni być potraktowani z dużą odpowiedzialnością. Tego rodzaju sytuacje wynikają zasadniczo nie z winy dziecka, lecz z zaniedbania i winy rodziców. Oni więc potrzebują pomocy. Proszę, by wszystkie takie przypadki były zgłaszane do Kurii. Zazwyczaj są one świadectwem braku poważnego traktowania stylu i zasad chrześcijańskiego życia przez rodziców. Nie chodzi w żadnym razie o jakieś restrykcje czy represje, lecz o zorganizowaną pomoc takim rodzinom, by dobrze przeżyli katechumenalne przygotowanie swoich dzieci.

9. Jeśli chodzi o **sakrament bierzmowania**, proszę duszpasterzy i katechetów, by robili wszystko, co w ich mocy w celu przygotowania młodzieży do tego sakramentu. **Jeżeli jednak widać obojętność ze strony rodziców i jednocześnie brak dobrej woli ze strony kandydata, to lepiej nie dopuścić do przyjęcia sakramentu, niż przedstawić go wbrew czy mimo jego woli i ze świadomością braku zainteresowania ze strony jego rodziców czy opiekunów** (por. kan. 889 § 2).

Kan. 889 -

§ 1. Zdatnym do przyjęcia bierzmowania jest każdy i tylko ten, kto został ochrzczony, a nie był jeszcze bierzmowany.

§ 2. Poza niebezpieczeństwem śmierci, mający używanie rozumu wtedy godziwie przyjmuje bierzmowanie, gdy jest odpowiednio pouczony, właściwie dysponowany i może odnowić przyrzeczenia chrzcielne.

Kan. 890 - *Wierni są obowiązani przyjąć ten sakrament w odpowiednim czasie. Rodzice, duszpasterze, zwłaszcza proboszczowie mają troszczyć się, żeby wierni zostali właściwie przygotowani do jego przyjęcia i w odpowiednim czasie do niego przystąpili.*

Kan. 891 - *Sakrament bierzmowania wierni powinni przyjmować w pobliżu wieku rozeznania, chyba że Konferencja Episkopatu określiła inny wiek, albo istnieje niebezpieczeństwo śmierci, lub zdaniem szafarza co innego doradza poważna przyczyna.*

10. Normalnym i zwyczajnym miejscem udzielania sakramentów jest parafia, na terenie której mieszka dana osoba. Sakramenty bowiem są udzielane we wspólnocie Kościoła konkretyzującego się w lokalnej wspólnocie wierzących. Sakramenty też budują tę wspólnotę. Udzielanie i przyjmowanie sakramentów nie jest sprawą prywatną, lecz dokonuje się w odniesieniu do wspólnoty.

Chrzest winien być udzielany dzieciom w sposób uroczysty na wyznaczonych wcześniej liturgiach, aby parafianie, jako wspólnota wiary, mogli przyjąć każdego nowego członka i dzielić radość z jego rodzicami. Podobnie I Komunia św. i bierzmowanie powinny mieć miejsce we własnych parafiach. Dopuszczalne są jedynie uzasadnione wyjątki. Te, w razie nieporozumień, powinny być konsultowane w Kurii. Śluby z zasady winny odbywać się w parafii jednego z nupturientów (kan. 1115; por. Instrukcja Episkopatu Polski o przygotowaniu do zawarcia małżeństwa w Kościele katolickim, 36). Przeprowadzenie rozeznania i zawarcie małżeństwa w innej parafii może być dopuszczone na prośbę nupturientów tylko w wyjątkowych przypadkach, jeśli przemawiają za tym poważne racje. Stosowne upoważnienie dla proboszcza takiej parafii musi być wydane przez ordynariusza miejsca lub proboszcza jednej ze stron (Instrukcja, 38).

11. Prawo do katolickiego pogrzebu ma każdy ochrzczony, który do śmierci wytrwał w wierze i praktyce życia Kościoła. W parafiach, w których jest zwyczaj odprawiania mszy świętej pogrzebowej z obecnością ciała zmarłego w kościele, takie prawo przysługuje wszystkim, którzy uczestniczyli w życiu wspólnoty kościelnej. Jeśli zaś ktoś swoim życiem zaprzeczał przynależności do Kościoła, nie uczestniczył w życiu wspólnoty wiary, dokonał różnego rodzaju jawnych aktów przeciwnych nauczaniu i praktyce Kościoła, to nie powinno się wprowadzać jego ciała do kościoła. Należy, stosownie do okoliczności, odbyć obrzędy pogrzebowe na cmentarzu, natomiast msza święta w intencji tego zmarłego niechaj zostanie odprawiona w kościele bez wnoszenia jego ciała (kan. 1184n.).

Niniejsze wskazania nie mają charakteru restrykcyjnego, lecz mają na celu wyjście naprzeciw potrzebie lepszego uświadomienia ludziom wierzącym ich miejsca we wspólnocie Kościoła. Tym wszystkim zaś, którzy nie akceptują w pełni nauczania Kościoła, duszpasterze winni uświadomić, że przyjmowanie sakramentów nie jest ani magiczną koniecznością, ani formalną usługą ze strony Kościoła, którą można nabyć za pieniądze z jakichkolwiek względów bez stosownej postawy życiowej, czy gotowości do jej zmiany.

Sakramenty udzielane przez Kościół i we wspólnocie kościelnej są darem, który jest nieodłącznie związany z aktualną, żywą wiarą i prowadzi do ubogacenia życia poszczególnych osób oraz odnajdywania przez nich miejsca we wspólnocie wierzących. Nie mogą więc w zwykłych warunkach być udzielane w oderwaniu od prawdy życiowej, a więc przy braku gotowości dostosowania życia do tego, co te sakramenty oznaczają i co powodują. Inne zasady stosuje Kościół tylko w wyjątkowych sytuacjach, np. w przypadku niebezpieczeństwa śmierci.

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE II NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU

1. Dziś druga niedziela Wielkiego Postu. Kościół na różne sposoby pragnie nam pomóc, abyśmy ten święty czas przeżywali z jak największym pożytkiem. Czyni to zwłaszcza przez głoszenie słowa Bożego i sprawowanie sakramentu pojednania i pokuty. Czyni to także przez organizowanie w tym czasie rekolekcji, dni skupienia czy specjalnych nabożeństw pokutnych... Przypominam, że w naszym kościele w każdy piątek o godz. 17.30 razem z Chrystusem i Jego bolejącą Matką przemierzamy Drogę Krzyżową, a w niedziele o godz. 17.00 rozpamiętujemy Mękę Pana Jezusa podczas Gorzkich Żali. Wszystkich zachęcam do licznego udziału w tych nabożeństwach. Nie lekceważmy i nie odrzucajmy możliwości pogłębienia wiary i prawdziwego nawrócenia, pogłębienia naszej komunii z Bogiem.
2. Dzisiaj naszymi modlitwami obejmujemy także głoszenie Ewangelii Chrystusowej na misjach i tych, którzy tę Dobrą Nowinę o zbawieniu niosą na krańce ziemi. Oni często na wzór Chrystusa cierpią prześladowania i płacą najwyższą cenę z własnego życia dla odkupienia innych braci.
3. W piątek, 25 marca, przypada uroczystość Zwiastowania Pańskiego. Uroczystość tę obchodzimy w Kościele jako Dzień Świętości Życia oraz Dzień Duchowej Adopcji Dziecka Poczętego. Życie – wielki dar Stwórcy jest święte od poczęcia w łonie matki aż do śmierci, domaga się poszanowania i obrony. Pamiętajmy, że nikt oprócz Boga nad tym darem nie ma władzy.
4. W sobotę, 26 marca, z okazji liturgicznego wspomnienia Dobrego Łotra. Jego kult rozpowszechnili franciszkanie, którzy przedstawiali go jako patrona skazanych na śmierć. Patronuje on również więźniom, kapelanom więziennym, przewoźnikom, proszącym o dobrą śmierć, pokutującym i nawróconym grzesznikom, a także skruszonym złodziejom. Wszyscy życiowo pogubieni zwracają się do niego o pomoc i wstawiennictwo, ponieważ jest on wzorem doskonałego żalu za grzechy. Liturgiczne wspomnienie Dobrego Łotra od 2009 roku obchodzimy w Kościele jako Dzień Modlitw za Więźniów. Od średniowiecza znane są dwie nowenny i litanie do Dobrego Łotra. Może tego dnia warto sięgnąć do tych modlitewnych tekstów.
5. Sprzątanie na Wielkanoc: Panie; Konopka Ewa, Hermanowicz Agata, Froń Barbara, Buć Kazimiera, Wiercińska Lena, Maj Danuta.
6. Za sprzątanie kościoła składamy serdeczne „Bóg zapłać” Paniom; Krowiak Zofii i Caban Annie. Na przyszły tydzień zapraszamy Panie; Korzyk Barbarę i Bożecką Dorotę.

W najbliższym tygodniu imieniny obchodzą
*Bogusław Koncewicz, Katarzyna Watychowicz, Marek Chmiel,
Marek Faran, Marek Podstawski, Ireneusz Skiba, Maria Faran.*
Solenizantów zapraszamy na mszę św. w piątek o godz. 17:00

Gazetkę redaguje zespół:

ks. Stanisław Gołyźniak, Karolina i Witold Smoleńscy

Oprawa graficzna: Bernadetta Szkarłat